

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Unión de Agricultores SA.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowych znak towarowy „UNIAGRO” dla towarów z klasy 31

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw

Decyzja Izby Odwoławczej: Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ OHIM dokonał błędnej interpretacji tego przepisu; naruszenie art. 12 lit. a) i b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ decyzja OHIM pozbawiła skarżącą możliwości, z jednej strony, używania nazwy właściciela i z drugiej strony, używania wskazówki pochodzenia geograficznego swych towarów.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2008 r. — CEAHR przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-427/08)

(2008/C 313/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Confédération européenne des Associations d'Horlogers-Réparateurs (CEAHR) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: P. Mathijssen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Greffe(2008) D/204448 z dnia 10 lipca 2008 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Greffe(2008) D/204448 z dnia 10 lipca 2008 r., mocą której Komisja oddaliła — ze względu na brak interesu wspólnotowego — jej skargę dotyczącą rzekomych naruszeń art. 81 WE i 82 WE polegających na odmowie dostarczenia przez producentów zegarków części zamiennych zegarmistrzom prowadzącym własne zakłady naprawy zegarków [sprawa C(2008)3600].

Na poparcie swoich twierdzeń skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła traktat, zniekształcając treść wniesionej przez nią skargi i w konsekwencji wydając decyzję na podstawie błędnych ustaleń faktycznych.

Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i postąpiła w sposób sprzeczny z przepisami art. 81 WE i 82 WE, wydając decyzję, zgodnie z którą producenci zegarków, których dotyczyła skarga, nie zajmują pozycji dominującej, a odmowa sprzedaży części zamiennych poza selektywnym systemem dystrybucji nie stanowi nadużycia tej pozycji. Skarżąca kwestionuje również wnioski Komisji dotyczące istnienia porozumień i praktyk uzgodnionych między producentami zegarków.

Skarżąca utrzymuje, iż Komisja, wskazując na brak interesu wspólnotowego po przeprowadzeniu postępowania w przedmiocie skargi, trwającego cztery lata, nadużyła swych uprawnień.

Twierdzi ona również, że Komisja nie uzasadniła swej decyzji, naruszając tym samym art. 253 WE.

Wreszcie — zdaniem skarżącej — Komisja w toku rozpatrywania skargi naruszyła zasadę bezstronności.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — STEF przeciwko Komisji

(Sprawa T-428/08)

(2008/C 313/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Samband tónskálða og eigenda flutningsréttar STEF (Reykjavífk, Islandia) (przedstawiciel: H. Melkorka Óttarsdóttir, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. (sprawa COMP/C2/38.698 — CISAC) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG. Skarżąca kwestionuje konkretnie ustalenia Komisji zawarte w art. 3 zaskarżonej decyzji stanowiącym, że terytorialne rozgraniczenia wzajemnych upoważnień do reprezentacji udzielane przez jeden związek autorów na rzecz drugiego stanowią uzgodnioną praktykę naruszającą art. 81 WE i art. 53 EOG.

Na poparcie swych roszczeń skarżąca przedstawia cztery zarzuty.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błąd w ocenie i naruszyła art. 81 WE uznając, iż równoległe rozgraniczenie terytorialne przewidziane we wzajemnych umowach o reprezentację zawartych przez skarżącą z innymi członkami CISAC jest skutkiem uzgodnionych praktyk. Twierdzi ona, że dowody przedstawione przez Komisję w decyzji są niewystarczające, aby uznać, iż równoległe działania nie zostały podjęte w warunkach normalnej konkurencji, lecz stanowią taką właśnie uzgodnioną praktykę. Skarżąca twierdzi ponadto, że umieszczanie klauzul rozgraniczenia we wszystkich zawieranych przez umowach wzajemnych jest konieczne dla zapewnienia skutecznej i wystarczającej ochrony interesów twórców reprezentowanych przez skarżącą i innych członków CISAC.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż wbrew wnioskowi sformułowanym w zaskarżonej decyzji, rozgraniczenie terytorialne występujące w umowach o wzajemnej reprezentacji zawieranych przez związki zrzeszone w CISAC nie stanowi ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, gdyż stworzenie i ochrona konkurencji pomiędzy związkami autorów byłoby niezgodne z podstawową cechą organizacji zbiorowego zarządzania, która polega na ochronie praw jej członków oraz podejmowaniu działań wyłącznie w ich interesie.

Po trzecie, tytułem ewentualnym, skarżąca podnosi, że nawet gdyby rozgraniczenie terytorialne stanowiło uzgodnioną praktykę w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, spełnione są przesłanki określone w art. 81 ust. 3 WE. Twierdzi ona, że kwestionowane praktyki służą polepszeniu dystrybucji muzyki, umożliwiając zastrzeżenie dla użytkowników słusznej części wynikającego stąd zysku, nie nakładają na przedsiębiorstwa ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów, ani też nie dają im możliwości eliminowania konkurencji w stosunku do znacznej części produktów. Praktykę tę należy zatem uznać za niezbędną i proporcjonalną, w rozumieniu art. 81 ust. 3 WE, do realizacji uzasadnionego celu polegającego na ochronie praw członków związków oraz twórców.

Skarżąca podnosi wreszcie, iż w swej decyzji Komisja nie zastosowała art. 151 ust. 4 WE, który stanowi, że Wspólnota uwzględnia aspekty kulturalne w swoim działaniu na podstawie innych postanowień traktatu, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2008 r. — Grain Millers, Inc przeciwko OHIM**(Sprawa T-429/08)**

(2008/C 313/82)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grain Millers, Inc. (Eden Prairie, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: L.-E. Ström, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Grain Millers GmbH & Co. KG (Brema, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2008 r. w sprawie R 1192/2007-2; i
- obciążenie Grain Millers GmbH & Co. KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Grain Millers, Inc.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „GRAIN MILLERS” dla towarów z klas 29, 30 i 31 — zgłoszenie nr 363 8657

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Grain Millers GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecka „nazwa handlowa” „GRAIN MILLERS” jak również jej wersja graficzna

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 ponieważ Izba Odwoławcza przeceniła wartość dowodową materiału dowodowego przedstawionego jej przez Grain Millers, Inc. na poparcie jej wcześniejszych praw do rozpatrywanego znaku towarowego.